

partea a doua se curăță substanțial de balast, devenind ceea ce ar fi putut și ar fi fost de dorit a fi de la început. Actorii se simt mult mai bine și chiar ne impresionează pe alocuri. Au haz, mai spre final, Dan Mirea, Florin Ibrași, Constantin Berry. Joacă dezinvolt, detașat, cu ironie și farmec Florin Ruicu. Doar fetele se străduiesc fără speranță până la sfârșit. Hazul lor e răsuflat (Camelia Ghinea) sau lipsește cu desăvârșire (Loredana Luca). O ingenuitate (naturală) o salvează pe Cristina König de ridicol.

Un spectacol oarecare, cu mici sclipiri comice, realizat cu efort (s-a pus mult accent pe mișcare), pe care aș dori să-l șterg din memorie. Și voi izbuti, firește, pentru că, la Reșița, sunt și multe lucruri bune de văzut, unele dintre ele făcute chiar de către Mihai Lungeanu.

Teatrul „G.A. Petculescu“ din Reșița – Năbădăile iubirii de Jiří Menzel. Traducerea: Zeno Fodor. Regia: Mihai Lungeanu. Scenografia: Florica Zamfira. Coregrafia: Angela Șuiu. Cu: Dan Mirea, Nelu Roman, Camelia Ghinea, Loredana Luca, Cristina König, Sorin Frunteletă, Mihai Vântu, Constantin Bery, Florin Ruicu, Florin Ibrași, Ina Prisăcaru. Data reprezentației: 21 mai 2006

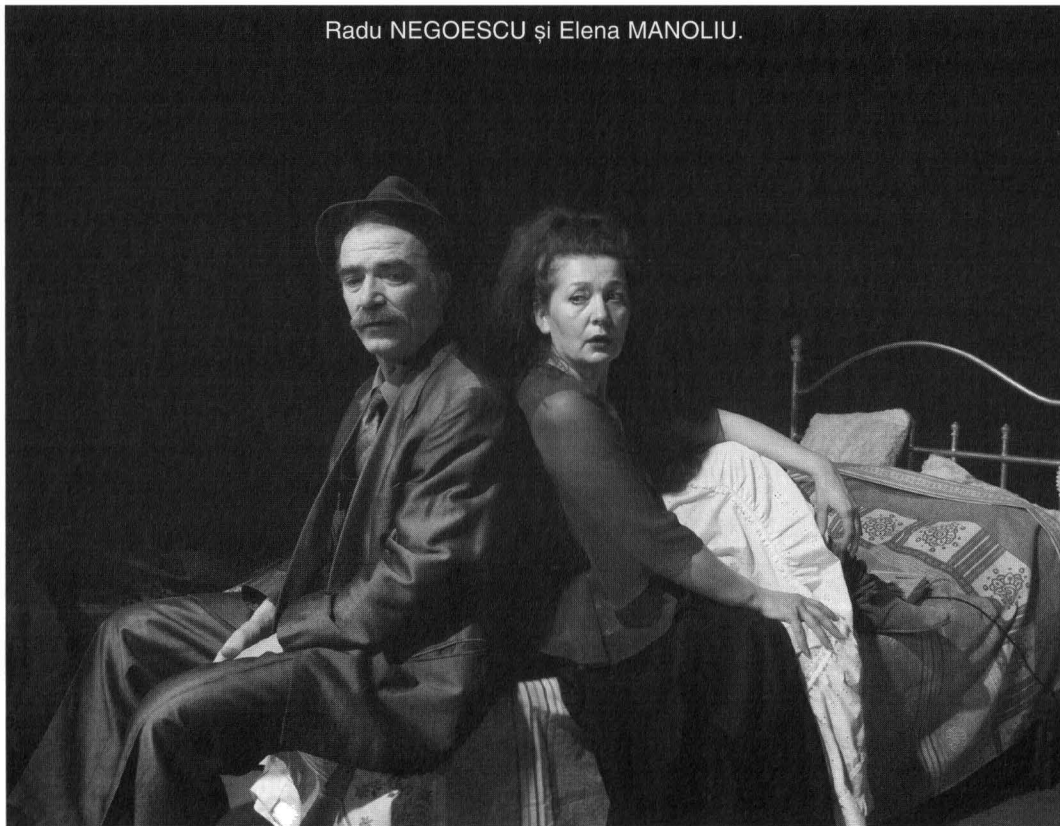
Brașov

Doă profesii distincte

Sunt dintre aceia care cred și susțin cu tărie că *regia* și *actoria* sunt două profesii distincte. Cu legile lor, fiecare. Cu reguli ce, firește, pot fi încălcate, dar nu e recomandabil. E drept, nu prea cunosc regizori (oricât de mediocri), care să se fi dat actoriei, dar actori (și dintre cei foarte talentați, și dintre cei anonimi) care să se fi străduit a face regie, măcar o dată-n carieră, știu destui. De cele mai multe ori, fără izbândă. Dar, tot de cele mai multe ori, au (și) perseverat. Și chiar dacă nici următoarele încercări nu s-au dovedit a fi mai de succes, au continuat până când li s-a recunoscut statutul de regizor (fie și mediocru!), străduindu-se ori renunțând să mai (și) joace.

Cred (și sper din tot sufletul) că *încercarea* actriței Elena Manoliu de a deveni regizoare nu va continua. O iertăm, pentru că, probabil din frustrarea de a nu fi distribuită întotdeauna în ceea ce își dorește, a ales un text pentru sine. A găsit un coleg, pe Radu Negoescu, care să răspundă prompt invitației și, împreună, au realizat un spectacol de studio. Piesa pare a fi la îndemâna celor doi artiști aflați la deplina maturitate a carierei. Din păcate, ceea ce credem a fi mai ușor se poate dovedi a deveni nespun de complicat. **Doi pe un balansoar** de William Gibson e un text relativ simplu, cu o poveste despre două destine nefericite, despre doi oameni care încearcă să-și unească singurătățile, despre un bărbat și o femeie care vor să comunice, să dăruiască și să li se (și) ofere tandrețe. Însă pentru a da chip unei asemenea trame, pe lângă farmecul nebun pe care ar trebui să-l aibă cei doi protagoniști, e necesară și o brumă de... regie. Nu sunt suficiente câteva elemente de decor, replicile și doi parteneri care să le rostească foindu-se de colo până colo. E greu să crezi că o actriță, care joacă un rol consistent, mai poate să se detașeze, inventând situații, creând atmosferă, urmărind evoluția cuplului, conferind ironie și mici accente comice,

Radu NEGOESCU și Elena MANOLIU.

acolo unde este nevoie, făcând lumina, ocupându-se de folosirea judicioasă a decorului. Așa, am avut parte de o montare la minima rezistență, cu un decor urât și convențional, cu lumină puțină și prost folosită, cu trecerile dintr-un spațiu în altul făcute aleatoriu, cu doi artiști care spuneau niște cuvinte, cuvinte care însăiau o poveste, o poveste care ne plictisea, ne plictisea, ne plictisea de moarte.

De puține ori ni se întâmplă să ne plictisim la spectacolele Teatrului „Sică Alexandrescu“ din Brașov. De obicei, găsim, acolo, producții serioase, de bună calitate și, uneori, adevărate evenimente. Pentru că există un director tânăr, el însuși regizor cu un statut bine definit, care are o politică repertorială demnă de toată prețuirea. Cum de i-a „scăpat“ acest spectacol aruncându-l „pe piață“ nu știm. Poate că a făcut-o pentru a avea liniște în teatru. Adesea, în vremea din urmă, avem parte, pe la sălile studio, de spectacole improvizate de către actori nefericiți că nu joacă. Sunt la modă recitalurile. Dar și acestea se fac după niște reguli și, ar fi de preferat, în regim profesionist. Producția brașoveană avea aerul acela prăfuit al multor alte spectacole prezentate, acum vreo douăzeci de ani, la Festivalul (aproape uitat) numit „Cântarea României“.

Teatrul „Sică Alexandrescu“ din Brașov – Doi pe un balansoar de William Gibson. Regia: Elena Manoliu. Scenografia: Agata Moldovean. Cu: Elena Manoliu, Radu Negoescu. Data premierei: 26 martie 2006.